

Vi starter med lås, der i flertal er låse, men flertal af gås er gæs - ikke gåse.

Vi taler om fod, er der fler', si'r vi fødder, men skønt vi si'r flod, si'r vi aldrig flødder.

Er der en, er det den
er der to si'r man disse.

Hvorfor fa'n er flertal af pen så ikke pisse?

At flertal af mand

er mænd -

ikke mænd -

er svært at forstå,
når en' tand bli'r til tænder.

Skønt flertal af and
som bekendt hedder ænder,
så hører man aldrig, at spand
bli'r til spænder.

En anden mærkværdighed her til lands :
i treidie person er det han, ham og hans;
er det sund logik - ja jeg spørger kuns at man om kvinder si'r hun, hum
og
huns?

At synge i datid, det hedder jo sang,
men datid af gynges er ikke gang.

Og hvem kan forstå, hvorfor springe gi'r sprang,
når bringe dog ikke i datid er brang!!

Korrekt hedder datid af bringe jo bragte,
hvor er logikken når man så siger bagte
på grundlag af navnemåden at bage?

Et andet eksempel : Det hedder at tage,
som bliver datid, når man siger tog
- sku bage i datid så ikke gi' bog?

Når bringe er bragte, sku' bagte vær' bingte,
men så måtte ragte vær' datid af ringe,
og ragte det findes på dansk faktisk ikke
- derfor må vi helre la' spørgsmålet ligge!

(Anonym forfatter)